„Dumnezeul meu! Dumnezeul meu! Pentru ce m-ai părăsit?”

Psalmul 22.2

Charles Henry Mackintosh

© SoundWords, Online începând de la: 01.04.2019, Actualizat: 01.04.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Bibeltext: Traducerea GBV 2001 (© GBV România)

Verset călăuzitor: Psalmul 22.2 „(22:2) Dumnezeul meu! Strig ziua şi nu-mi răspunzi; şi noaptea, şi nu am odihnă.“

Psalmul 22.2: Dumnezeul meu! Dumnezeul meu! Pentru ce m-ai părăsit?

În Psalmul 22.2 „(22:2) Dumnezeul meu! Strig ziua şi nu-mi răspunzi; şi noaptea, şi nu am odihnă.“ este o frază cu o însemnătate aşa de profundă şi minunată cum nu există alta în Cuvântul lui Dumnezeu (compară cu Matei 27.46 „(27:46) Şi, pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare, spunând: „Eli, Eli, lama sabactani?“, adică: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?““; Marcu 15.34 „(15:34) Şi, la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare, spunând: „Eloi, Eloi, lama sabactani?“, care tradus înseamnă: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?““). Niciodată înainte şi niciodată după aceea nu a pus cineva o astfel de întrebare, şi niciodată nu va pune cineva iarăşi o astfel de întrebare. Această întrebare este unică în felul ei în analele veşniciei.

Cine a pus această întrebare deosebită? Fiul veşnic al lui Dumnezeu, Singurul care era „în sânul Tatălui” [compară cu Ioan 1.18 „(1:18) Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.“] înainte de întemeierea lumii, subiectul dragostei fără limite a Tatălui. Însă El era mai mult: El Însuşi era Dumnezeu mai presus de toate, preamărit în veşnicie, Creatorul tuturor lucrurilor, Susţinătorul atotputernic al marelui univers. Şi El era un Om, un Om fără cusur, sfânt, desăvârşit, un Om, care niciodată nu a păcătuit şi nici nu putea să păcătuiască, deoarece El „nu a cunoscut păcat” [2 Corinteni 5.21]. Şi cu toate acestea El era un Om, un Om adevărat, născut de o femeie şi în toate a fost ca noi, cu o singură excepţie – păcatul: „Hristos ...,; care n-a făcut păcat, nici nu s-a găsit viclenie în gura Lui” (1 Petru 2.22). El a făcut întotdeauna ceea ce I-a plăcut lui Dumnezeu. De la ieslea din Betleem până la crucea de pe Golgota viaţa Lui a fost în deplină concordanţă cu voia lui Dumnezeu. El a glorificat pe Dumnezeu cu toată viaţa Lui. Din tot ce a gândit, din fiecare cuvânt, din fiecare privire, din fiecare mişcare s-a ridicat o mireasmă de un miros plăcut spre tronul lui Dumnezeu şi a bucurat inima lui Dumnezeu. Mereu cerul s-a deschis deasupra Celui binecuvântat şi glasul Tatălui veşnic a mărturisit: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Mi-am găsit plăcerea” (Matei 3.17; 17.5; Marcu 9.7 „(9:7) Şi a venit un nor umbrindu-i; şi a venit un glas din nor: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, de El să ascultaţi!““; Luca 9.35 „(9:35) Şi a venit un glas din nor, spunând: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit; de El să ascultaţi!““; 2 Petru 1.17 „(1:17) Pentru că El a primit de la Dumnezeu Tatăl onoare şi glorie, când un astfel de glas I-a fost adresat prin gloria minunată: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Eu Îmi găsesc plăcerea“;“).

Deci Hristos era Acela, care a pus această întrebare: „Dumnezeul meu! Dumnezeul meu! Pentru ce m-ai părăsit?” Este realmente adevărat, că Hristos a fost părăsit de Dumnezeu? A părăsit Dumnezeu cu adevărat pe singurul Său Fiu preaiubit? Şi-a ascuns Dumnezeu cu adevărat faţa de singurul Om fără păcat, fără cusur, desăvârşit, care a trăit cândva în lumea aceasta păcătoasă? Şi-a închis El urechea la strigătul Aceluia care a trăit numai pentru a face voia lui Dumnezeu şi pentru a glorifica Numele lui Dumnezeu? Da, Dumnezeu a făcut aşa. Dumnezeu, care nu Îşi abate ochii de la cel drept, a cărui ureche este întotdeauna deschisă pentru strigătul celui suferind, a cărui mână este întotdeauna întinsă pentru salvarea celui slab şi a celui lipsit de ajutor – da, Dumnezeu Şi-a întors faţa de la Singurul Său Fiu preaiubit şi în momentul acela a refuzat să audă strigătul Lui.

Noi nu ne putem preocupa suficient cu această taină adâncă. Taina aceasta conţine esenţialul

Evangheliei, adevărul de bază al creştinismului. Cu cât medităm mai mult la gloriile Aceluia care a pus această întrebare – *cine* era El, *ce* era El, cine era El *în Sine Însuşi* şi ce era El *pentru Dumnezeu* -, cu atât mai mult vedem adâncimea de nepătruns a acestei întrebări. Şi cu cât contemplăm mai mult pe Acela căruia I-a fost adresată această întrebare, cu atât mai mult recunoaştem însuşirile şi căile Lui, cu atât mai mult recunoaştem puterea şi valoarea răspunsului.

Deci, de ce Dumnezeu L-a părăsit pe Fiul Săi? Şti TU de ce? Şti tu, ce importanţă are pentru tine faptul că Dumnezeu L-a părăsit pe Fiul Său? Poţi tu spune din adâncul inimii: „Ştiu din ce cauză Dumnezeu L-a părăsit pe Fiul Său. Dumnezeu L-a părăsit pe Fiul Său, deoarece El a luat locul *meu*, deoarece El a atârnat pe cruce în locul *meu* şi a luat asupra Lui toate păcatele *mele*. El a fost făcut păcat *pentru mine*. Tot ce *eu* eram, tot ce *eu* am făcut, tot ce mă privea *pe mine* ca păcătos, a fost pus asupra Lui. Dumnezeu a acţionat *cu mine* în Persoana Locţiitorului *meu*. Păcatul naturii *mele*, al fiinţei *mele*, şi toate păcatele vieţii *mele* – tot ce sunt eu, şi tot ce am făcut *eu* vreodată, a fost socotit Lui. El *m-a suplinit* şi a fost tratat corespunzător.”

Iubite cititor, te-a învăţat Duhul Sfânt aceste lucruri? Şti tu aceasta, deoarece tu crezi în autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu? Dacă da, atunci vei avea o pace puternică, pe care nici o putere de pe pământ sau din iad, nici un om sau diavol nu o va putea deranja vreodată. Această cunoaştere este singura şi adevărata bază pentru pacea sufletului. Un om poate avea adevărata pace cu Dumnezeu numai atunci când el ştie că Dumnezeu Însuşi a răspuns pe crucea Fiului Său la întrebarea referitoare la păcat şi la păcate. Dumnezeu ştia ce este necesar, şi El a pus la dispoziţie cele necesare. Toată greutatea fărădelegilor noastre a pus-o asupra lui Hristos. Dumnezeu şi păcatul s-au întâlnit la cruce. Acolo s-a clarificat divin toată problema păcatului şi s-a răspuns o dată pentru totdeauna la ea. Păcatul a fost condamnat şi înlăturat. Purtătorul păcatului a mers sub valurile şi talazurile mâniei divine. Dumnezeu L-a pus în ţărâna morţii, Păcatul a fost tratat conform cerinţelor nespus de mari ale Fiinţei lui Dumnezeu, ale caracterului Său şi ale tronului Său; şi acum Acela, care a fost făcut păcat pentru noi şi a fost judecat în locul nostru, este înălţat la dreapta lui Dumnezeu şi este încununat cu glorie şi onoare. Şi tocmai această cunună este dovada pentru faptul că păcatele au fost îndepărtate pentru totdeauna. Dacă credinciosului ar putea vreodată să i se pună un singur păcat ca povară, ar trebui mai întâi ca această cunună să fie smulsă de pe capul Mântuitorului.

Însă în răspunsul la tainicul „pentru ce?” al Aceluia care a fost părăsit, mai vedem şi altceva de nedescris de preţios: dragostea copleşitoare a lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii sărmani. Această dragoste L-a determinat pe Dumnezeu nu numai să rupă pe Fiul Său de la inima Sa, ci ea L-a determinat şi să părăsească pe Fiul Său pe cruce. De ce a făcut Dumnezeu aceasta? Deoarece nu era o altă cale pe care noi am putea scăpa: ori iadul veşnic pentru *noi* ori mânia fără limite faţă de *Purtătorul păcatelor*. Dumnezeu a ales ultima alternativă; şi începând de acum locul, pe care îl ocupă Hristos, este şi locul tuturor acelora care cred în El!

Tradus de la: "Mein Gott, nein Gott, warum hast du mich verlassen?"

Titlul original: „The Forsaken One“
din *Things New and Old,* Anul 14, 1871, pag. 135–137

Traducere: Ion Simionescu